

Kde budeme trávit věčnost?

Po smrti stejně nic není!

Lidé říkají: člověk umře a tím všechno skončí. Žije věčně jen ve svých dětech, nebo v díle, které zde vykonal. Jiní říkají: nebe a peklo, to jsou jen pohádky. Na druhou stranu někteří lidé prožili klinickou smrt a vydávají svědectví, jak jejich duše opustila fyzické tělo a prožila setkání s nějakou světelnou bytostí... Ale až tam „nahore“ v nebi nikdo nebyl, aby nám o tom podal zprávu. A tak lidé vše uzavírají slovy: nechte to na nás, až tam budeme, tak sami uvidíme...

Žít si po svém

Většina lidí, kteří takto mluví, si ve skutečnosti přeje, aby po smrti nic nebylo. Ve svém postoji se utvrzují tím, že takových lidí, jako jsou oni, je přece mnoho! Ale proč tak přemýšlejí? Nechtějí se nikomu podřizovat, chtějí si žít po svém. Myšlenku na Boží existenci a na spravedlivý Boží soud, na to, že by někdo mohl mít plné právo hodnotit jejich život, si nepřipouštějí. Pokud by Boží existenci uznali, pak podvědomě cítí, že by museli změnit svůj život a připravovat se na setkání s Bohem. Je pro ně pohodlnější se těmto otázkám vyhýbat, potlačit svědomí a dál si užívat života plnými doušky...

Svědectví o nebi

Jestliže lidé tvrdí, že o nebi nemůžeme vůbec nic vědět, tak jsou na velikém omylu. V Bibli je napsáno: „Nikdo nevystoupil do nebe, jedině ten, který sestoupil z nebe, Syn člověka.“ (Jan 3,13) Tedy přece tam někdo byl. Boží Syn, Pán Ježíš Kristus přišel z nebe na zemi, aby nám o něm podal svědectví. A také o existenci posmrtného, věčného života. Ježíš se vši určitostí mluvil o nebi, místu věčné radosti, ale i o pekle, místu věčného trápení. Existenci věčného života nijak zvlášť nedokazoval, neboť každý člověk má touhu po věčném životě od nepaměti zakódovanou ve svém nitru. Když se podíváme do historie národů, do nejrůznějších koutů světa, vidíme, že věřit v posmrtný život, je pro mnoho obyvatel naší planety něco naprosto přirozeného.

Aby nebylo pozdě

Už řecký filosof Sokrates často hovořil o nesmrtelnosti duše. To jen materialisticky zaměřený člověk si věčný život nepřipouští. Je známo, že řada těch, kdo popírali život po smrti, nakonec neumírali jako nevěřící. V poslední chvíli, „na prahu věčnosti“, byli se svými pochybnostmi, se svým odmítáním Boha v koncích. Traduje se, že francouzský básník Voltaire za svého života prohlašoval: „Za sto let už nebude Bible existovat!“ Avšak na smrtelné posteli se pohnulo jeho svědomí. Požádal svou ošetřovatelku, aby mu zavolala duchovního. Jeho přátelé to však nedovolili, a tak Voltaire zemřel nesmířen s Bohem v nepopsatelném utrpení. Poté co Voltaire zemřel, si jeho tiskařský stroj i byt, ve kterém bydlel, pronajala Ženevská biblická společnost... aby tiskla Bible. Že by měl Bůh smysl pro humor?

Kde tedy budeme trávit věčnost?

Na prahu věčnosti se nikdo nebude moci vymlouvat na to, že o Bohu nic nevěděl. O tom, kde budeme trávit věčnost – jestli v dokonalé radosti v Boží přítomnosti, nebo oddělení od Boha, ve věčném trápení – se rozhoduje již za života na této zemi. Jedině víra v Ježíše Krista, v jeho dokonalé dílo naší záchrany, následování jeho příkladu a respektování jeho pokynů pro život, nás přivede do nebe, do Božího království.

Ještě není pozdě. Ježíš říká: „Já jsem ta cesta i pravda i život.“ (Jan 14,?6) Kdo s Ním žije, nemusí se bát smrti ani neznáma po ní – ví, že ho Ježíš provede životem a jednou přivítá i v Božím království. Chce přivítat i Tebe. Přijmeš jej jako svého Pána, Zachránce a Průvodce?

převzato z letáčku BTM RT99